

[Ministeren for skatter og afgifter]

mest prægnante, der er sagt i denne debat, er sagt af hr. Bernhard Baunsgaard, der sagde, at disse tre forslag er nødvendige for at gennemføre den nødvendige økonomiske politik og videreføre regeringens politik.

Der har været nogen diskussion om de 2 pct., som er reguleringen i henhold til udskrivningsloven. Det er der nogle der synes er for lidt, og der er sikkert også dem, der synes, at det er for meget. Sagen er den, at de 2 pct. svarer til, hvad samfundet mener at vi kan tillade os i 1985.

Man har været lidt inde på, at afgifterne er asociale. Jeg ved ikke, hvilke sociologiske undersøgelser hr. Rahbæk Møller støtter sin antagelse på, at det skulle være særlig asocialt at belægge cigaretter med afgifter. Der er mange her i folketinget, der ryger, nogle ryger pibe, nogle ryger cigaretter, og vi får jo stort set alle sammen det samme i løn.

Det er da muligt, at der er nogle enkelte ting, der skal diskuteres i udvalget, og jeg er da parat til at besvare spørgsmål fra udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 176:

Forslag til lov om ændring af lov om retsafgifter. (Forhøjelse af afgiftssatser).
(Fremsat 26/4 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Torben Lund (S):**

Jeg skal afvise lovforslaget af to grunde.

Vi mener ikke, at forslaget – også isoleret set – har et særlig hensigtsmæssigt indhold. Vi vil ikke afvise, at formålet med retsafgifter, som det fremgår af bemærkningerne, bl.a. kan være at give dækning for en del af udgifterne ved domstolenes behandling af retssager, men vi mener nok med hensyn til grundafgifterne, at der også er andre begrundelser for retsafgifterne. Begrundelsen er naturligvis at undgå nogle indviklede beregninger ved småsager, men begrundelsen er også at holde de bagatelagtige sager ude af retssystemet, og endelig er begrundelsen vel også, at man kan holde visse helt grundløse krav ude fra retssystemet.

Men når det er sagt, så er det vel også sådan, at afgifterne ikke størrelsesmæssigt må udvikle sig sådan, at folk ikke tør gå til domstolene eller ikke kan gå til domstolene for at få deres ret. Det må ikke være sådan, at folk finder sig i en uret, fordi det er for dyrt at få retsvæsenets bistand. I vores retssamfund må det vel være en grundlæggende opfattelse, at borgerne uhindret skal kunne søge om hjælp hos retssystemet.

Når jeg siger det så præcist, er det naturligvis, fordi vi her mener, at man med hensyn til afgifternes størrelse når så højt op, at man ikke helt kan tilgode de hensyn, som vi bør tilgode med retsvæsenet. Der er jo tale om forhøjelser af afgifterne på 100–150 pct., til trods for at de samme afgifter blev forhøjet med nogenlunde den samme procentsats for 3 år siden. Men for 3 år siden var der en anden begrundelse for at forhøje afgifterne med så voldsomt et beløb, nemlig at da var det 12 år siden, afgifterne sidst var blevet reguleret, nemlig i 1969. Da kunne man sige, at afgifterne blev forhøjet alene i lyset af den almindelige prisudvikling. Det kan i hvert fald ikke siges at være tilfældet her. Her er der tale om konkrete stigninger ud over den almindelige prisudvikling.

Jeg vil godt om bemærkningerne til lovforslaget sige, at jeg synes egentlig, det havde klædt lovforslaget, da man nu gør sig den ulejlighed i bemærkningerne at skrive, hvilke typiske tilfælde der bliver ramt af denne afgift, at man da også havde medtaget de almindelige ankegebyrer, både for anke til landsret og for anke til højesteret. Det er jo gebyrer, som bliver sat endda meget betydeligt op, nemlig til henholdsvis 500 og 1.000 kr.